

21 Φεβρουαρίου 2015

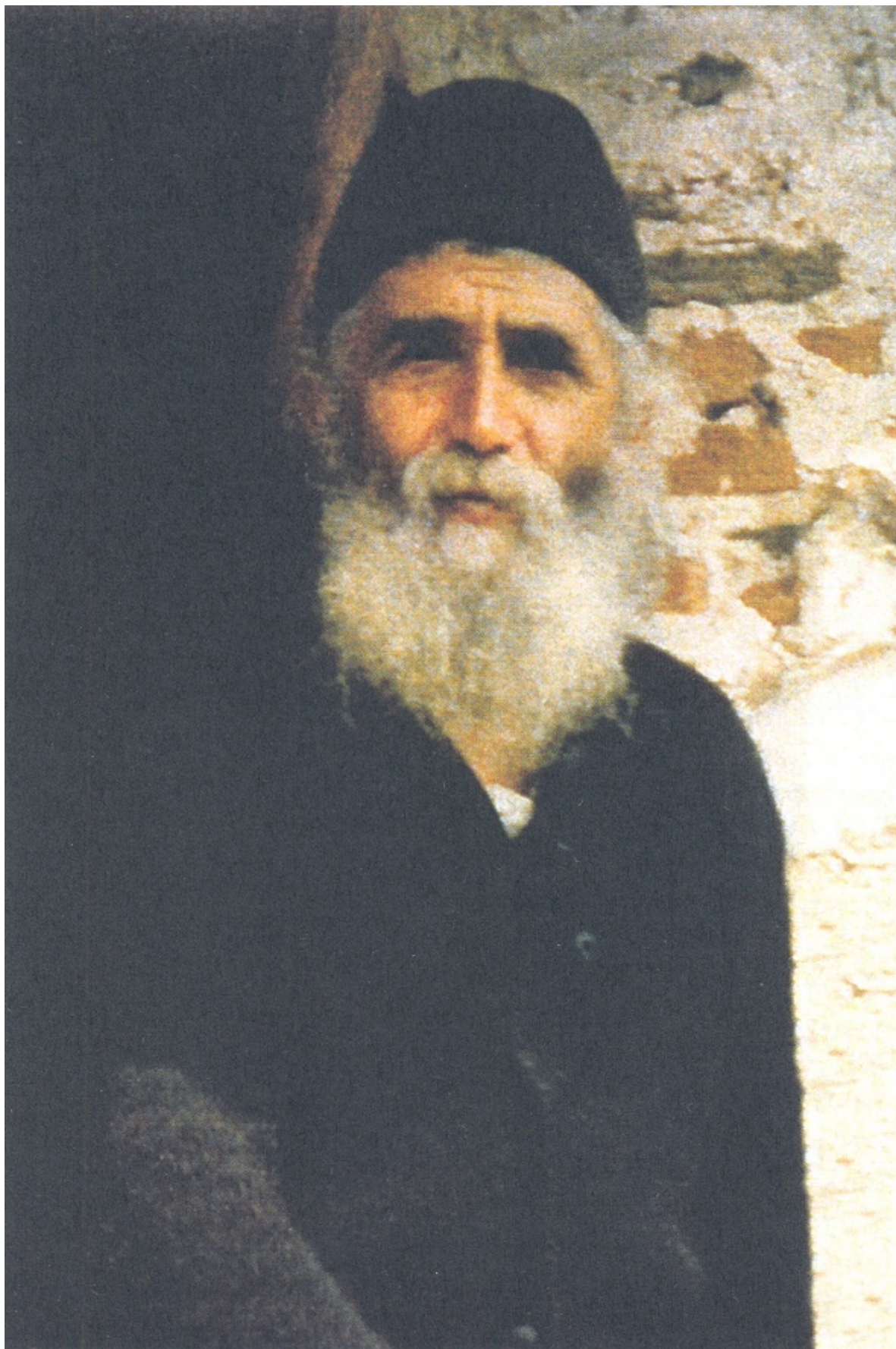
Άγ. Παΐσιος, φλεγόμενος από αγάπη για τον συνάνθρωπο

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=90422>]

Πολλά είναι τα θαυμαστά γεγονότα από την ζωή και τα έργα του μακαριστού Γέροντα Παΐσιου που μας έγιναν ήδη γνωστά, αλλά υπάρχουν ασφαλώς και πολλά άλλα - μάλλον πιο θαυμαστά - που παρέμειναν η και θα παραμείνουν για πάντα άγνωστα. Όλα όμως τα γεγονότα αυτά που γνωρίζουμε, η και θα γνωρίσουμε ακόμα, έχουν ενδεικτική μόνο σημασία· δεν συνιστούν την παρουσία του, αλλά «σημεία» της παρουσίας του.

Ο Γέροντας Παΐσιος έκανε, αλλά και εξακολουθεί μετά την κοίμησή του να κάνει πολλά θαύματα. Δεν ήταν όμως θαυματοποιός. Ήταν άνθρωπος του Θεού,

αληθινός Χριστιανός. Ήταν άνθρωπος της αγάπης και της θυσίας· άνθρωπος που πρόσφερε κυριολεκτικά ολόκληρο τον εαυτό του και ολόκληρη την ζωή του στον Θεό και στην εικόνα Του, τον άνθρωπο. Ήταν ο αθλητής του Χριστού, ο υπηρέτης του ανθρώπου, ο ασκητής του ορθόδοξου μοναχισμού.

Η παρουσία του ήταν παρουσία αγάπης· αληθινής και ανιδιοτελούς αγάπης χωρίς όρια. Τα όριά της ήταν η απεραντοσύνη. Ζούσε στους άλλους, χωρίς ποτέ να παύει να είναι ο εαυτός του. Ο πραγματικός εαυτός του ήταν ο πλησίον· ο κάθε πλησίον. Έβγαινε κυριολεκτικά από την ατομικότητά του, για να προσφερθεί στους άλλους. Και προσφερόμενος στους άλλους, ένωνε όλους μέσα του: στην αγάπη του, στην φροντίδα του, στην αγωνία του, και προπαντός στην προσευχή του.

Όταν άκουε τον πόνο σου ή το δύσκολο πρόβλημά σου, αναστέναζε βαθιά. Έκανε τον πόνο ή το πρόβλημά σου δικό του πόνο και δικό του πρόβλημα. Σε έβαζε στην προσευχή του και δεν σε ξεχνούσε. Σε στήριζε, δημιουργούσε προοπτικές, έδινε απαντήσεις και συμβουλές, που ίσως αμέσως δεν τις καταλάβαινες, αλλά αργότερα αντιλαμβανόσουν το νόημά τους. Θυμόταν τα ονόματα όλων και τα προβλήματά τους. Εκείνος ξεχνούσε τα βάσανά του. Ευχαριστούσε τον Θεό για τους πόνους και τις αρρώστιες του. Ποτέ δεν ζητούσε την απαλλαγή του από αυτές.

Καυτηρίαζε ιδιαίτερα την αδικία, αλλά και την διεκδίκηση δικαιωμάτων από πνευματικούς ανθρώπους. Ο άνθρωπος, έλεγε, «όσο πιο κοσμικός είναι, τόσο περισσότερο δικαίωμα έχει· όσο πιο πνευματικός είναι, τόσο λιγώτερο δικαίωμα έχει...Ακόμη και πνευματικοί άνθρωποι ζητούν μια νομική δικαιοσύνη και λένε ότι πιστεύουν στον Θεό! “Το δίκιο σου, το δίκιο μου”»[15]. Η διάνοιξη προς την παγκοσμιότητα γίνεται με την θυσία για τον άλλον. Όσο περισσότερο ωριμάζει πνευματικά ο άνθρωπος, τόσο λιγότερα δικαιώματα διεκδικεί. Έτσι εφαρμόζεται η θεία δικαιοσύνη. Ενώ η ανθρώπινη δικαιοσύνη, όσο τέλεια και αν εφαρμόζεται, δεν μπορεί να ενώσει τους ανθρώπους. Δεν μπορεί και δεν ανήκει στην φύση της να αναιρέσει το «εμόν» και «το σον», τον ψυχρό αυτό λόγο, όπως λέει χαρακτηριστικά ο ιερός Χρυσόστομος, που διασπά την ενότητα των ανθρώπων[16].

Ζούμε σε εποχή, κατά την οποία όλα ισοπεδώνονται, και πριν από όλα το ανθρώπινο πρόσωπο. Η παγκοσμιοποίηση τείνει να μας κάνει σκέτους αριθμούς, η ακριβέστερα νούμερα. Στην θέση του ισοπεδωμένου ανθρώπου, που ασφυκτιά φυλακισμένος στον ίδιο τον εαυτό του, ο Γέροντας Παΐσιος πρόβαλε τον αυθεντικό άνθρωπο, τον παγκόσμιο, που «συγχωρεί» μέσα του ολόκληρο τον κόσμο, ολόκληρο το θεανθρώπινο είναι. Μας έδειξε με την παρουσία του, πως μας θέλησε εξαρχής ο Θεός και πως θέλει πάντοτε να γίνουμε.

Ο γέροντας Παΐσιος αναγνωρίζεται ως άγιος στην συνείδηση του πληρώματός της Εκκλησίας μας. Αμέτρητοι προσκυνητές από όλον τον κόσμο επισκέπτονται με ευλάβεια τον τάφο του στο Ιερό ησυχαστήριο «Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος» στην Σουρωτή της Θεσσαλονίκης. Στο φετεινό μνημόσυνό του, στις 12 Ιουλίου 2014, περισσότεροι από πενήντα χιλιάδες προσκυνητές, και άλλοι τόσοι και περισσότεροι κατά τις επόμενες δύο ημέρες, προσήλθαν και προσκύνησαν το μνήμα αυτού που ευχόταν και εξακολουθεί ασφαλώς να εύχεται υπέρ όλου του κόσμου.

[15]. Γέροντος Παΐσιου, *Λόγοι Γ΄. Πνευματικός Αγώνας*, Σουρωτή Θεσσαλονίκης 2001, σ. 103-7.

[16]. Ιω. Χρυσοστόμου, *Υπόμνημα εις τας Πράξεις 7,2*, PG 60,65.